POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 30 czerwca 2009 r. *

W sprawie T-285/08

Securvita — Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów M. van Eendenburga, C. Uhliga oraz J. Naberta,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez S. Schäffnera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 maja 2008 r. (sprawa R 525/2007-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Natur-Aktien-Index jako wspólnotowego znaku towarowego,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 21 lipca 2008 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 3 listopada 2008 r.,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 19 stycznia 2006 r. Skarżąca, Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) wniosek o rejestrację oznaczenia Natur-Aktien-Index jako wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11. s. 1), ze zmianami [zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 16, 36 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 16: „druki”;

— klasa 36: „analizy finansowe, doradztwo finansowe, doradztwo ubezpieczeniowe, usługi w zakresie notowań giełdowych, usługi rozliczeniowe, udzielanie pożyczek, usługi w zakresie brokerstwa giełdowego, faktoring, informacje finansowe, reklama finansowa, usługi finansowania, usługi w zakresie funduszy powierniczych, usługi w zakresie inwestycji kapitałowych, ubezpieczenia zdrowotne, usługi kredytowe, ubezpieczenie na życie, leasing, usługi kas emerytalnych, banki (kasy) oszczędnościowe, usługi powiernicze, zarządzanie majątkiem, pośrednictwo ubezpieczeniowe, informacje ubezpieczeniowe, usługi doradztwa ubezpieczeniowego, ubezpieczenia, zarządzanie budowami, zarządzanie nieruchomościami, wycena nieruchomości, dzierżawa nieruchomości, usługi pośrednictwa w sprawach nieruchomości, pośrednictwo w sprawach majątku nieruchomego, usługi pośrednictwa finansowego, ściąganie czynszów, wynajem mieszkań, usługi agencji mieszkaniowych”;

— klasa 42: „udzielanie licencji związanych z ochroną praw własności przemysłowej”.

3 Decyzją z dnia 14 lutego 2007 r. ekspert odrzucił wniosek o rejestrację na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009] ze względu na to, iż zgłoszone do rejestracji oznaczenie miało w odczuciu odbiorców niemieckojęzycznych, po pierwsze, charakter opisowy, a po drugie, było pozbawione charakteru odróżniającego.

4 W dniu 4 kwietnia 2007 r. skarżąca wniosła od decyzji eksperta odwołanie do OHIM na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009).

5 Decyzją z dnia 26 maja 2008 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza OHIM oddaliła to odwołanie. Izba Odwoławcza uznała zasadniczo, iż zgłoszone do rejestracji oznaczenie jest pozbawione charakteru odróżniającego w odniesieniu do niemieckojęzycznych regionów Wspólnoty Europejskiej w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w odczuciu niemieckojęzycznego kręgu odbiorców zawiera ono „bezpośrednią informację” umożliwiającą

zrozumienie, że chodzi tu o indeks giełdowy akcji głównych przedsiębiorstw ekologicznych lub których działalność rozwinęła się w kierunku zachowania trwałości ekologicznej.

Żądania stron

6 Skarżąca wnosi do Sądu o zmianę zaskarżonej decyzji w taki sposób, iż nakaże on rejestrację przez OHIM zgłoszonego znaku towarowego jako wspólnotowego znaku towarowego.

7 OHIM wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

8 Zgodnie z art. 111 regulaminu, jeżeli Sąd jest w sposób oczywisty niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna lub oczywiście pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych, Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.

9 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że dokumenty znajdujące się w aktach sprawy pozwalają na wystarczające jej wyjaśnienie i postanawia — zgodnie z przepisami tego artykułu — orzec bez przeprowadzania dalszych czynności procesowych.

10 Należy stwierdzić, że celem jedynego żądania niniejszej skargi jest zmiana zaskarżonej decyzji przez Sąd w taki sposób, iż nakaże on rejestrację przez OHIM zgłoszonego znaku towarowego jako wspólnotowego znaku towarowego.

11 Tytułem wstępu należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, na podstawie art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009) OHIM zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych środków w celu wykonania orzeczenia sądu wspólnotowego. Dlatego też nie jest rolą Sądu kierowanie do OHIM wiążących nakazów w tym względzie. To OHIM zobowiązany jest bowiem zastosować się do zawartego w wyroku Sądu rozstrzygnięcia i jego uzasadnienia [wyroki Sądu: z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. s. II-433, pkt 33; z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-164/03 Ampafrance przeciwko OHIM — Johnson & Johnson (monBeBé), Zb.Orz. s. II-1401, pkt 24; z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-35/04 Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia przeciwko OHIM — Ferrero (FERRÓ), Zb.Orz. s. II-785, pkt 15].

12 Mimo iż celem jedynego żądania niniejszej skargi jest nakazanie przez Sąd rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, należy jednakże rozważyć, że sprowadza się ono do żądania reformatoryjnego w rozumieniu art. 63 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009), który stanowi w odniesieniu do skarg wniesionych na decyzje izb odwoławczych, że „Trybunał Sprawiedliwości ma właściwość w sprawie stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżanej decyzji".

13 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 63 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 winien być czytany w świetle art. 63 ust. 2 tego rozporządzenia (obecnie art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009), zgodnie z którym „[s]karga może być wniesiona na podstawie braku właściwości, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia traktatu, [rozporządzenia nr 40/94] lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy" oraz w kontekście art. 229 WE i 230 WE [wyroki Sądu: z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie T-163/98 Procter & Gamble przeciwko OHIM (BABY-DRY), Rec. s. II-2383, pkt 50, 51; z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie T-373/03 Solo Italia przeciwko OHIM — Nuova Sala (PARMITALIA), Zb.Orz. s. II-1881, pkt 25].

14 Jeżeli chodzi o kompetencje reformatoryjne Sądu, to zmierzają one ku temu, by Sąd wydał decyzję, którą powinna była wydać izba odwoławcza zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 40/94 [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 4 października 2006 r. w sprawie T-190/04 Freixenet przeciwko OHIM (Kształt białej matowej wygładzanej butelki), niepublikowany w Zbiorze, pkt 16, 17].

15 W konsekwencji dopuszczalność żądania, by Sąd zmienił decyzję izby odwoławczej winna być oceniana w świetle kompetencji, które są Sądowi przyznane przez rozporządzenie nr 40/94.

16 Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009) po rozpatrzeniu co do istoty odwołania wniesionego od decyzji jednej z instancji, o której mowa w art. 57 ust. 1 tego rozporządzenia (obecnie art. 58 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009), izba odwoławcza „może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania". Wynika z tego, że izba odwoławcza nie jest właściwa do kierowania nakazów do instancji, której decyzję badała.

17 Ponadto nawet przy założeniu, że jedyne żądanie niniejszej skargi można zinterpretować jako żądanie reformatoryjne, którego celem jest, by Sąd zmienił zaskarżoną decyzję nie w taki sposób, iż nakaże rejestrację zgłoszonego znaku towarowego, lecz w taki sposób, że zgłoszony znak towarowy zostanie zarejestrowany, należy podkreślić, iż rejestracja wspólnotowego znaku towarowego wynika z dokonania ustalenia, że zostały spełnione przesłanki przewidziane w art. 45 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 45 rozporządzenia nr 207/2009), mimo iż właściwe w zakresie rejestracji wspólnotowych znaków towarowych instancje OHIM nie wydają w tym względzie formalnej decyzji, która mogłaby stać się przedmiotem odwołania.

18 Artykuł 45 rozporządzenia nr 40/94 stanowi bowiem że „[w] przypadku gdy zgłoszenie spełnia wymagania niniejszego rozporządzenia i jeżeli nie został wniesiony żaden sprzeciw w terminie określonym art. 42 ust. 1 lub jeżeli sprzeciw został odrzucony na podstawie prawomocnej decyzji, znak towarowy jest rejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy, pod warunkiem że opłata rejestracyjna została uiszczona w wyznaczonym terminie". Ten sam artykuł uściśla, że „[w] przypadku nieuiszczenia opłaty w tym terminie, zgłoszenie uważa się za wycofane".

19 Zgodnie z art. 126 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 131 rozporządzenia nr 207/2009) ekspert odpowiada za decyzje wydawane w imieniu OHIM w odniesieniu do wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, włącznie ze sprawami określonymi w art. 36, 38 i 66 (obecnie art. 36, 37 i 68 rozporządzenia nr 207/2009), z wyjątkiem sytuacji, w której odpowiedzialny jest Wydział Sprzeciwów. Ponadto

zgodnie z art. 127 ust. 1 tego rozporządzenia (obecnie art. 132 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009) Wydział Sprzeciwów odpowiedzialny jest za wydawanie decyzji w sprawie sprzeciwu wobec wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego.

20 Z przepisów przywołanych powyżej w pkt 18 i 19 wynika zatem, że kompetencje przyznane ekspertowi i Wydziałowi Sprzeciwów nie odnoszą się do dokonania ustalenia, że wszystkie przesłanki dotyczące rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, o których mowa w art. 45 rozporządzenia nr 40/94, zostały spełnione.

21 Wynika z tego, że w ramach odwołań wniesionych od decyzji eksperta lub Wydziału Sprzeciwów zgodnie z art. 57 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 izba odwoławcza będzie mogła, w świetle kompetencji przyznanych jej w art. 62 ust. 1 tego rozporządzenia, wypowiedzieć się jedynie w odniesieniu do niektórych przesłanek rejestracji wspólnotowego znaku towarowego wymienionych w pkt 19 powyżej, a mianowicie bądź co do zgodności wniosku o rejestrację z przepisami omawianego rozporządzenia, bądź co do wyniku rozpatrzenia sprzeciwu, którego przedmiotem może stać się ten wniosek.

22 W konsekwencji należy stwierdzić, że izba odwoławcza nie jest właściwa do rozpoznania wniosku, którego celem jest dokonanie przez nią rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

23 W tych okolicznościach do Sądu nie należy również — zgodnie z przytoczonym powyżej w pkt 14 orzecznictwem — rozpoznanie żądania reformatoryjnego, zmierzającego ku temu, by Sąd ten zmienił z takim właśnie skutkiem decyzję izby odwoławczej.

24 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy odrzucić jedyny zarzut niniejszej skargi i w konsekwencji odrzucić całą skargę jako oczywiście niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

25 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z żądaniem OHIM.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 30 czerwca 2009 r.

Sekretarz	Prezes
E. Coulon	I. Pelikánová